

DE LEVENSBLOOM

Beeld: Iris Bergman

‘Rustig blijven’, zei Kim tegen zichzelf, terwijl ze naar de voorkant van de klas liep. Presentaties. Ze haatte het. Ze haatte de aandacht, de beoordelende blikken. Ze voelde zich zo kwetsbaar. Ze deed haar ogen dicht en ademde diep in. De geur van regen en zweet drong tot haar door. Het had hard geregend toen ze naar school ging. Haar haar was doorweekt en haar make-up was afgespoeld. Ze deed haar mond open om te praten, maar de woorden kwamen er niet uit. Ze voelde de aanwezigheid van haar klasgenoten. Ze voelde de ogen in haar priemen. Haar voorhoofd, haar teken, begon te gloeien. Het teken dat ze vanaf haar geboorte had gehad. Het had de vorm van een ruit met een staartje aan de bovenkant. Dat had ze in de spiegel gezien.

Alle ogen schoten naar haar voorhoofd. Zonder de make-up moest het teken duidelijk te zien zijn. Het teken dat stond voor haar magie. Ze kromp ineen. Magie, het meest gevaarlijke wat je kan hebben in deze samenleving. Op het hebben van magie stond de doodstraf. Ze hoorde sirenes. De politie.

Op dat moment nam de stress het over en barstte haar magie uit. De magie die ze haar hele leven lang had opgesloten, samengeperst, schoot haar lichaam uit en verstijfde iedereen in de school. Ze had de magie van leven. Haar magie kon hun levenskracht voelen en versterken. Elke levende ziel, niet alleen mensen, maar ook planten en zelfs

bacteriën, kon ze voelen. Ze voelde enkele nieuwe, menselijke zielen het schoolgebouw binnenkomen. De politie. Ze stond op en rende via de achteringang de school uit. Ze werd niet tegengehouden. Iedereen was te geschokt om na te denken. Ze rende dwars door de stad in de richting van haar huis. Zo hard dat het zweet in haar ogen liep.

Na een half uur rennen, kwam ze bezweet aan bij haar huis aan de rand van de stad. Ze woonde er met haar moeder, maar die was nooit thuis. Haar moeder had haar teken bij de geboorte zien gloeien. Dat was waarschijnlijk waarom ze nooit een goede relatie met haar had opgebouwd. Ze was veilig, voor nu. Tenminste, dat dacht ze, want toen ze uit het raam keek, zag ze de politie voor de deur staan. Het was nu een kwestie van leven of dood geworden. Ze wist maar één uitweg. Het raam aan de achterkant van het huis. Ze klom naar buiten en rende het bos in. De plek waar ze het liefste kwam.

Bij een open plek bleef ze staan. Ze ademde de frisse lucht in. De geur van regen en natte dennennaalden drong tot haar door. Ja, hier wilde ze zijn. Ze stortte uitgeput neer op de vochtige aarde en gaf zich over aan de natuur. Al haar levensenergie vloeyde de aarde in en vormde wortels van haar kracht. Ze gaf haar menselijke leven op voor een veel vrediger leven. Dat van een grote boom met witte blaadjes. De levensboom.